

ΟΙ ΑΒΥΣΣΙΝΟΙ

Τὸ Ἄστυ ἔχει σήμερον νὰ προσφέρει καὶ τι ἑκτακτον εἰς τοὺς ἀναγνώστας του. Αἱ τελευταῖον ἀγγελθεῖσαι ἔριδες καὶ συμπλοκαὶ τῶν Ἀβυσσινῶν πρὸς τοὺς ἑγγύς τῆς χώρας τῶν ἀποικισθέντας καὶ ζητοῦντας νὰ ἐπιδράμωσιν εἰς αὐτὴν Ἰταλοὺς διήγειραν αὐθις τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσυχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου ἐπὶ τοῦ ἀπομεμακρυσμένου αὐτοῦ μέρους τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου, περὶ οὗ, ἀγνώστου σχεδὸν ἔτι ἐντελῶς καὶ ἀπροσίτου, τόσος ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν πρόσφατον τῶν Ἀγγλῶν εἰς Σουδάν ἐκστρατεῖαν καὶ ἄλλοτε λόγος. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καθυστερήσῃ καὶ παρ' ἡμῶν, εἶχε δὲ μάλιστα πάσχει αἰτίαν νὰ ἐκδηλωθῇ ζωηρότερον, μετὰ τὰ ἀπὸ ὀλίγων μόλις ἑτῶν γενόμενα γνωστὰ ἰδιαιτέρως ἐν Ἑλλάδι περὶ τοῦ κατοικοῦντος τὴν περιέρχοντα αὐτὴν χώραν λαοῦ. Μόνος σχεδὸν ἐκ τῶν πολλῶν εὐρωπαϊκῶν περιηγητῶν καὶ ἀπεσταλμένων καπορθώσας νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ νὰ γείνη μετὰ χαρᾶς καὶ σεβασμοῦ δεκτὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἕλλην πρόξενος κ. Δημοσθένης Μητσάκης. Οὗτος δ' ἐπανειλημμένως μεταβὰς καὶ ἐπὶ μακρὸν διατρίψας ἐν αὐτῇ, ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ ἀποροῦν ἐλληνικὸν κοινὸν ὅτι εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀφρικῆς ζῇ λαὸς ὅλως μὲν διάφορος ἡμῶν καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὰ ἔθιμα καὶ κατὰ τὸ χρῶμα, ἀλλ' ἀξιῶν ἐν τούτοις ὅτι κοινὴν ἔχει πρὸς ἡμᾶς τὴν καταγωγὴν, ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας ὡς ἀδελφούς καὶ μόνην ἀξίαν προσυχῆς καὶ ἰσχυρὰν ἐν Εὐρώπῃ δύναμιν θεωρῶν... τὴν πατρίδα μας. Ἐννοεῖται ὅτι πολὺ ὀλιγώτερα τούτων ἤρουν ὅπως κινήσῃ τὴν περιέρχουσαν καὶ τὴν συμπαθεῖσαν τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ πρὸς τὸν παράδοξον αὐτὸν λαόν. Ἀπόδειξις δὲ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ κ. Μητσάκη ἦσαν τὰ ἐπανειλημμένα δῶρα, ἅτινα ἀπέστειλεν ὁ ἀβυσσινὸς βασιλεὺς πρὸς τὸν ἡμέτερον Γεώργιον, αἱ συχναὶ φιλικαὶ ἐπιστολαί, ἡ ἐπιτυχία τῆς τελευταίας ἀποστολῆς τοῦ ἡμετέρου προξένου μετεβάντος κατὰ παράκλησιν τῆς τότε κυβερνήσεώς μας ὅπως πράσῃ διὰ τῶν φίλων Ἀβυσσινῶν εὐκολίας τινὰς εἰς τοὺς ἄγγλους κατὰ τὰς πρὸς τοὺς γείτονας Σουδανούς διαφοράς των, ἡ φιλόξενος ὑποδοχὴ τῶν ἐμπερευομένων ἐλλήνων, αἱ αἰτήσεις περὶ ἀπιστολῆς ἐντεῦθεν πρὸς αὐτοὺς ἱατρῶν, ἱερέων, τεχνιτῶν, κλπ. καὶ πάντα τ' ἄλλα δείγματα ἀγάπης. Τρανεύτερα ὅμως ἔτι ἀπόδειξις ἦτο ὅτι ὁ κ. Μητσάκης, ἀντὶ τῶν τέως συγκεχυμένων καὶ ἁσαφῶν πληροφοριῶν τῶν διελθόντων τυχόν ἐκείθεν εὐρωπαϊκῶν ταξιδιωτῶν, ἐκόμιζε σαφεστάτας καὶ λεπτομερεῖς καὶ νεωτάτας ὅλως εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀνεξερευνήτου τόπου, ὃν εἶχεν ἐπισκεφθῇ, καὶ ἡ βαθεῖα γνώσις αὐτοῦ, ἣν θὰ ἐζήλευε πᾶς ξένος περιηγητής, ὡς πολλάκις ἔγραψεν ὁ παγκόσμιος τύπος. Ἄν ποτε ταξινομηθῇ καὶ ἴδῃ τὸ φῶς πᾶσα ἡ ἐργασία, ἣν ὁ ἡμέτερος πρόξενος ἔχει κάμῃ πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς ἀγνώστου χώρας, διὰ πρώτην φοράν τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον θὰ γνωρίσῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς φυσικὴν καὶ κοινωνικὴν καὶ ἐθνολογικὴν ἐποψίν. Οὕτω, χάρις εἰς αὐτόν, τὸ Ἄστυ, πρῶτον καὶ μόνον τῶν εἰκονογραφημένων εὐρωπαϊκῶν φύλλων δύναται νὰ δημοσιεύσῃ σήμερον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν τελευταίων γεγονότων, αὐθεντικὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου καὶ τοῦ Διαδόχου τοῦ ἀβυσσινικοῦ θρόνου, ἐκ φωτογραφίας ἀνηκούσης εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κ. Μητσάκη, μετὰ περιεργωτάτων βιογραφικῶν πληροφοριῶν, εἰκόνα τοῦ ἐν Ἀξοῦν ἀνακτόρου τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς τοποθεσίης τῆς Μασσάδας, νήσου ἧς ἡ κατοχὴ εἶνε ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῶν πρὸς τοὺς

Ἰταλοὺς ἐρίδων τῶν Ἀβυσσινῶν. Τὴν σειρὰν δὲ ταύτην τῶν πρωτοτύπων καὶ ἐνδιαφερωτάτων ἀβυσσινικῶν εἰκόνων εὐχαρίστως δυνάμεθα νὰ ἀναγγεῖλωμεν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσωμεν καὶ εἰς προσεχῆ φύλλα, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν τὴν δικαίαν περιέργειαν καὶ παρακολουθοῦντες οὕτω ἀπευθείας τὰ ἐκεῖ κάτω, παρὰ ταῖς μαχομένοις φίλοις ἡμῶν, διαδραματιζόμενα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ δανειζώμεθα ταῦτα ἐκ ξένων φύλλων.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀβυσσινίης Ἰωάννου, ἔχοντος πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ τὸν Διαδόχον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰωάννης ἐγεννήθη ἐν χωρίῳ Μακαλὲ τῆς Ἰντέρτας, βορειανατολικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀβυσσινίης κειμένης ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Τιγρέ, ὅπου εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ὑπῆρχον ἀποικίαι ἐλληνικαί, καὶ σήμερον δ' ἐτι αἱ τε οἰκαὶ καὶ αἱ ἐκκλησίαι εἶνε ρυθμοῦ ἐλληνικοῦ. Ὁ πάππος αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ρᾶς (τίτλος εὐγενείας) Μιχαήλ καὶ ἦτο εἰς τῶν ἐπιφανῶν τιμαριούχων τῆς Ἰντέρτας. Ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Μίρτακ, Σούμ Τεμπιέν (δηλαδή: διοικητὴς τῆς Τεμπιένης, ἐπαρχίας συνορευούσης τῇ Ἰντέρτῃ). Ἐκ μητρὸς εἶνε ἀπόγονος τοῦ Ρᾶς-Βόλετ-Σελασῆ, τοῦτέστι Ὑῖου τῆς Ἀγίας Τριόδου. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ ὠνομάζετο Οὐῖντερο Σελασῆ καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν καὶ πόλιν Ἀγαμα. Ἡς οἱ κάτοικοι καυχῶνται ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν ἐλλήνων. Οἱ τε ἐκ πατρὸς καὶ οἱ ἐκ μητρὸς συγγενεῖς αὐτοῦ διεκρίνοντο διὰ τὸ γενναῖον καὶ φιλοπόλεμον αὐτῶν. Ἐξήσκουν δὲ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν τῷ τόπῳ, μὴ ἀναγνωρίζοντες οὕτε αὐτὴν τὴν κυριαρχίαν τοῦ πρώην Βασιλέως Θεοδώρου, τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀντιπάλου τῶν Ἀγγλῶν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ἐν Ἰντέρτῃ ἀνετράφη καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ἀνδρωθεὶς κατέλαβε τὴν εἰς τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ γένος ἀνήκουσαν θέσιν, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του. Ἦσκει δὲ καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐν Ἰντέρτῃ καὶ εἶχε συνεχίσει τὰς οἰκογενειακάς παραδόσεις μὴ ἀναγνωρίζων τὸν Θεόδωρον. Τρία ὅμως ἢ τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀγγλῶν τῷ 1867 καὶ τῆς αὐτοχειρίας τοῦ Θεοδώρου ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τῶν τριῶν ἀδελφῶν του πρὸς αὐτόν εἰς Μάγδαλα καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Ὁ Θεόδωρος ἐχάρη ἐπὶ τούτῳ μεγάλως καὶ ἐδώρησεν αὐτῷ ὑποκάμισον (μανδύαν) ἀξιωματικοῦ, ὠνομάσας αὐτόν Μπαρμπαράς-Κάσα (μπααραμπάρας εἶνε ὁ μεγαλειότερος τίτλος καὶ ἰσοδυναμεῖ ἀρχιὑποστασιάρχῃ. Κάσα δὲ καλεῖται ὁ δευτερότοκος ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ὑπαισερχόμενος εἰς τὰ δικαιώματα τῆς πρωτοτοκίας). Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης μόλις ἐπανελθὼν εἰς Ἰντέρταν ἔσχισε τὸ ὑποκάμισον εἰπὼν «Δὲν φορῶ ἐγὼ τοιοῦτον μανδύαν, διότι εἶνε ἀπὸ τρελλόν βασιλέα». Ἐκηρύχθη δὲ πλέον φανερὰ ἀντάρτης κατὰ τοῦ Θεοδώρου. Ὁ Βασιλεὺς μαθὼν ταῦτα ἐξεμάνη, ἐφυλάκισε τὴν μητέρα, ἕνα ἀδελφόν καὶ μίαν ἀδελφὴν αὐτοῦ, οἵτινες καὶ ἀπέθονον δεσμῶται, καὶ ἀπέστειλε κατ' αὐτοῦ τὰ στρατεύματά του. Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν στρατηγῶν του ἠδύνατο ν' ἀντιπαρταχθῇ πρὸς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατηγικὴν ἱκανότητα τοῦ μόλις-εἰκοσιπενταετοῦς ἀντάρτου. Ἀλληλοδιαδόχως κατενίκησε πάντας τοὺς ἀποσταλέντας ἐναντίον αὐτοῦ, τότε δὲ ἠναγκάσθη ὁ Θεόδωρος νὰ ἐκπέμψῃ τὸν περίφημον καὶ ἀνδρειότατον αὐτοῦ στρατηγὸν Ρᾶς-Μπα-

ριου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατατροπώσας ὁ Ἰωάννης συνέλαβεν αἰχμάλωτον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο γέρον, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀχθέντα ἐνώπιόν του : « Εἶσαι γέρον καὶ ἀνδρεῖος. Σὲ ἀφίνω ἐλεύθερον ! » Ὁ δὲ Ρὰς-Μπαρίου συγκινηθεὶς ἀπήντησεν : « Εἶμαι μονόφθαλμος· τὸν ἕνα ὀφθαλμόν μου ἔχασα μαχόμενος ὑπὲρ τοῦ Θεοδώρου. Τὸν ἄλλον θέλω νὰ τὸν χάσω ὑπὲρ σου. Διότι εἶσαι γενναῖος, καὶ μένω πλησίον σου ». Ἐκτοτε ἀπέκτησε μεγίστην φήμην, πανταχοῦ δὲ τῆς Ἀβυσσινίας ἐκηρύσσεται ἡ δεξιότης καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ νεαροῦ πολεμιστοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Θεόδωρος εἶχε κινήσῃ τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον κατὰ τῶν Ἀγγλῶν πόλεμον καὶ κατατροπωθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ Νάπιερ, ἐγκαταλειφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του καὶ ἀπομείνας μὲ 180 μόνον ἀνδρας ἠναγκάσθη ν' αὐτοκτονήσῃ. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἰωάννης ἐκηρύχθη ἀντάρτης, εἶχε μεταβῆ εἰς Ἰντέρταν καὶ ἄλλος τις ἀντάρτης κατὰ τοῦ Θεοδώρου, εἰς ἰσχυρὸς ὀπλαρχηγὸς δεσπόζων τῆς Ἰντέρτας, τῆς Λάστας καὶ τῆς Σοκότας, ὁ Ντετζᾶς (ὑποστράτηγος) Τακλαγεώργιος Γκομπαζιέ, ὅστις καὶ ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἰωάννου Ντιγκενές, διαζεύξας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου συζύγου της Ρὰς-Καρακιντάν, ἀπένειμε δὲ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν τίτλον τοῦ Ντετζᾶς-Κάσα. Οὗτος ὁ Γκομπαζιέ συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ γείνη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδώρου Βασιλεὺς τῆς Ἀβυσσινίας καὶ ἀνεκηρύχθη πράγματι τοιοῦτος. Τοῦτο μαθὼν ὁ εὐρισκόμενος τότε ἀκόμη ἐν Ἀβυσσινίᾳ Νάπιερ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν προσκαλὼν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν του καὶ διαβεβαιῶν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἔχουν τίποτε πλέον κατὰ τῶν Ἀβυσσινῶν ἀφοῦ ἐξέλιπεν ὁ ἐχθρὸς των Θεόδωρος.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἔτρεφεν ἑκτοτε τὸ σχέδιον νὰ γείνη καὶ αὐτὸς βασιλεὺς, πληροφορηθεὶς τοῦτο στέλλει ἀνθρώπον πρὸς τὸν Γκομπαζιέ, δι' οὗ ἀνακοινεῖ πρὸς αὐτὸν ὅτι δῆθεν ὁ Νάπιερ προσεκάλεσεν αὐτὸν (τὸν Ἰωάννην) νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἀλλ' ὅτι οὗτος δὲν μεταβάνει διότι φοβεῖται ὅτι μὴ δυνηθεὶς νὰ συλλάβῃ ὁ Νάπιερ τὸν Θεόδωρον, θέλει νὰ συλλάβῃ ἄλλον τινὰ ἐπίσημον Ἀβυσσινόν, ὃν νὰ μεταφέρῃ εἰς Ἀγγλίαν, τὸν ἡρώτα δὲ τάχα τί θὰ ἐπραττεν αὐτὸς ὁ Γκομπαζιέ ἂν προσεκαλεῖτο. Ὁ Γκομπαζιέ ἀκούσας ταῦτα ἐπίστευσεν ἀπατηθεὶς ὅτι αὐτὸν πράγματι τὸν σκοπὸν εἶχε καὶ ἡ ἰδική του παρὰ τοῦ Νάπιερ πρόσκλησις καὶ ἀπέκρουσε ταύτην. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Νάπιερ θυμωθεὶς ἦλθεν εἰς συνέντευξιν πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς πρὸς βασιλέα τῆς Ἀβυσσινίας, καὶ ἐδώρησεν αὐτῷ πέντε τηλεβόλα καὶ χίλια ὅπλα ἐμπροσθογαμῆ. Ταῦτοχρόνως δὲ ἔπεμπεν εἰς Κάϊρον ὁ Ἰωάννης τὸν παρ' αὐτῷ θεολόγον, νῦν Ἐπισκοπὸν τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας (ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν) Θεόφιλον καὶ μετεκαλεῖτο ἐκεῖθεν ἕνα ἀρχιερεὰ κόπτην. Ὁ Γκομπαζιέ τότε στέλλει πρὸς αὐτὸν ἄγγελμα ζητῶν τὸν ἀρχιερεὰ τοῦτον ὅπως χρισθῇ. Διότι μὴ κεχρισμένος βασιλεὺς δὲν ἀναγνωρίζεται ἐν Ἀβυσσινίᾳ. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, μὴ ἔχων πλέον λόγους νὰ κρύπτῃ τὰ σχέδιά του, ἀπαντᾷ πρὸς αὐτόν : « Εἶσαι τρελλός. Καὶ δὲν τὸν κρατῶ νὰ χρισθῶ ἐγὼ καλλιτέρας ; » Μῆνις ἐπυμένως ἐκ τούτου δεινῇ τοῦ Γκομπαζιέ κατὰ τοῦ γυναικιδέλου του καὶ κήρυξις πολέμου. Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι οἱ στρατηγοὶ τοῦ Γκομπαζιέ δὲν ἠδύναντο οὔτε ν' ἀντιμετωπίσωσι καὶ τὸν Ἰωάννην. Ἐφ' ᾧ, ἀφοῦ κατενικήθησαν δύο ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Γκομπαζιέ ἀπεφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ ὁ ἴδιος, ἄγων περὶ τὰς 60,000 στρατοῦ. Ὁ Ἰωάννης μόλις εἶχε 10 ἢ 12, ἐφ' ᾧ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Ἀδοβαν καὶ νὰ καταλάβῃ θέσεις πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀξούν, ἐξ ἧς ἤρχετο ὁ γαμβρός του.

Ἀφικθέντος δὲ τούτου καὶ γενομένης τῆς ὠρισμένης περὶ τῆς ἡμέρας τῆς μάχης συνεννόσεως (διότι πάντοτε ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν πολεμικῶν ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἐθίμων ἡ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς μάχης συνεννόσις, ἀπαγορεύεται δ' αὐστηρῶς ἡ κατὰ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν σύγκρουσις) συνεκροτήθη μάχη δεινῇ, καθ' ἣν ὁ Ἰωάννης ἐπέδειξεν ἑκτακτον στρατηγικὴν τέχνην. Διότι τοποθετήσας τὸν πολὺ ὀλιγαριθμότερον στρατὸν του εἰς τοιαύτας θέσεις, ὥστε τὸ μέτωπον τῶν δυνάμεων τοῦ Γκομπαζιέ νὰ μὴ εἶνε ἀναποφύκτως εὐρύτερον τοῦ ἰδικοῦ του, οὕτω δὲ νὰ μὴ δύναιτο ὁ ἐχθρὸς του ν' ἀναπτύξῃ καὶ προκτάξῃ ὅλα του τὰ στρατεύματα, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος. Ἐπληγώθη δὲ κατὰ τὴν μάχην ταύτην καὶ αὐτὸς ὁ Γκομπαζιέ καὶ ἤχθη αἰχμάλωτος πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις τὸν περιεπτύχθη καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ τῷ ἐπεδαψίλευσεν ἀδελφικὰς περιποιήσεις. Ἀλλ' ὁ ὑπερήφανος Γκομπαζιέ ὅπως τῷ ἀποδείξῃ ὅτι ἠγνόει τὰ βασιλικά του καθήκοντα « Ποῦ εἶνε, τῷ λέγει, αἱ χρυσαὶ ἀλύσεις, δι' ὧν θὰ μὲ δεσμεύσῃς ; » (Διότι διὰ χρυσῶν ἀλύσεων κατ' ἐθίμον δεσμεύονται ἐν Ἀβυσσινίᾳ οἱ αἰχμάλωτοι βασιλεῖς). — Δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σοῦ βάλω, τῷ λέγει ὁ Ἰωάννης, διότι εἶσαι συγγενὴς μου. Ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ δείξω ὅτι ἠξεύρω τὰ καθήκοντά μου, διέταξ' νὰ σοῦ κάμουν ἀργυρὰς ἀλύσεις, διότι δὲν εἶσαι νόμιμος βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπλοὺς εὐγενὴς καὶ αὐταὶ σοῦ πρέπουσι. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην τὰ χρισθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Νάπιερ τηλεβόλα ὑπηρετοῦντο ἀπὸ ἄβυσσινούς καὶ 4 τουρκολόβανους λειποτάκτας τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ἠγνόουν τὴν χρῆσιν των, ἀνέλαβον νὰ διευθύνωσι ταῦτα οἱ δι' ἐμπορικὰς τῶν ὑποθέσεις εὐρεθέντες τότε ἐν Ἀβυσσινίᾳ καὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Ἰωάννου Ἕλληνας. ὁ ἐκ Λήμνου Νέστωρ Τρικνταφύλλου καὶ ἡπειρώτης τις Γεώργιος, ὅστις καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ, σήμερον δὲ εἶνε πανίσχυρος φίλος στενότατος τοῦ βασιλέως τοῦ Κοτζίμ Τακλαϊμανότ, φέρων τὸν τίτλον Ἀττε-Γεώργιος, δηλαδὴ τραπεζογράφος, ἀήτετος, ὡς ὀνομάζει ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαῖς του καὶ τὸν ἡμέτερον βασιλέα ὁ Ἀβυσσινὸς μονάρχης.

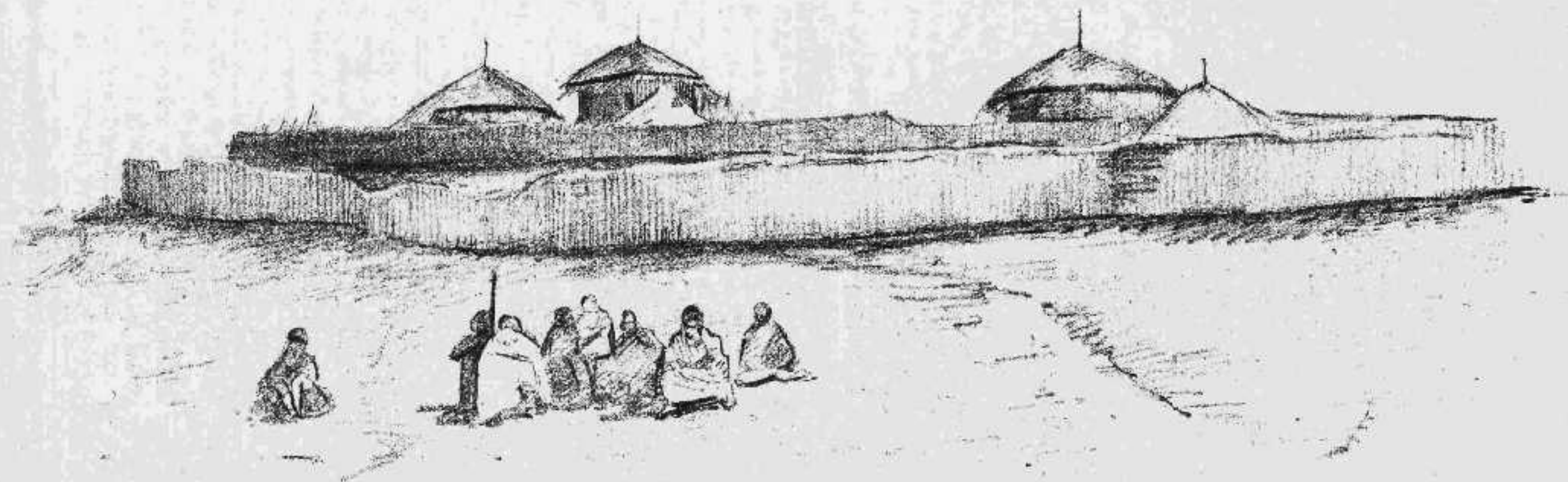
Ἐκτοτε ὁ Ἰωάννης ὑπέταξε καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς μικροὺς τιμαριούχους, πάντες δὲ ἀπὸ κοινοῦ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ τόπου οἱ προὔχοντες προσέφεραν αὐτῷ τὸ στέμμα. Ἐχρίσθη δὲ βασιλεὺς Αἰθιοπίας ἐν Ἀξούν.

Βασιλεύει δὲ ἤδη ἐπὶ ἔτη εἰρηνικῶς, ὡς ἀπόλυτος κύριος ἔχων δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου, φιλοδίκαιος ὁμῶς καὶ φιλήσυχος. Μόνον τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτὸν ἐννοεῖ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ γνωρίζῃ νὰ τοὺς διδῇ μαθήματα σκληρότατα. Γνωστὴ εἶνε ἡ ἥττα καὶ ἡ καταστροφή, ἣν ὑπέστησαν οἱ ἐπιτεθέντες κατ' αὐτοῦ τῷ 1876 Αἰγύπτιοι. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ πάθουν καὶ οἱ ἐνοχλοῦντες αὐτὸν ἤδη ἱταλοί.

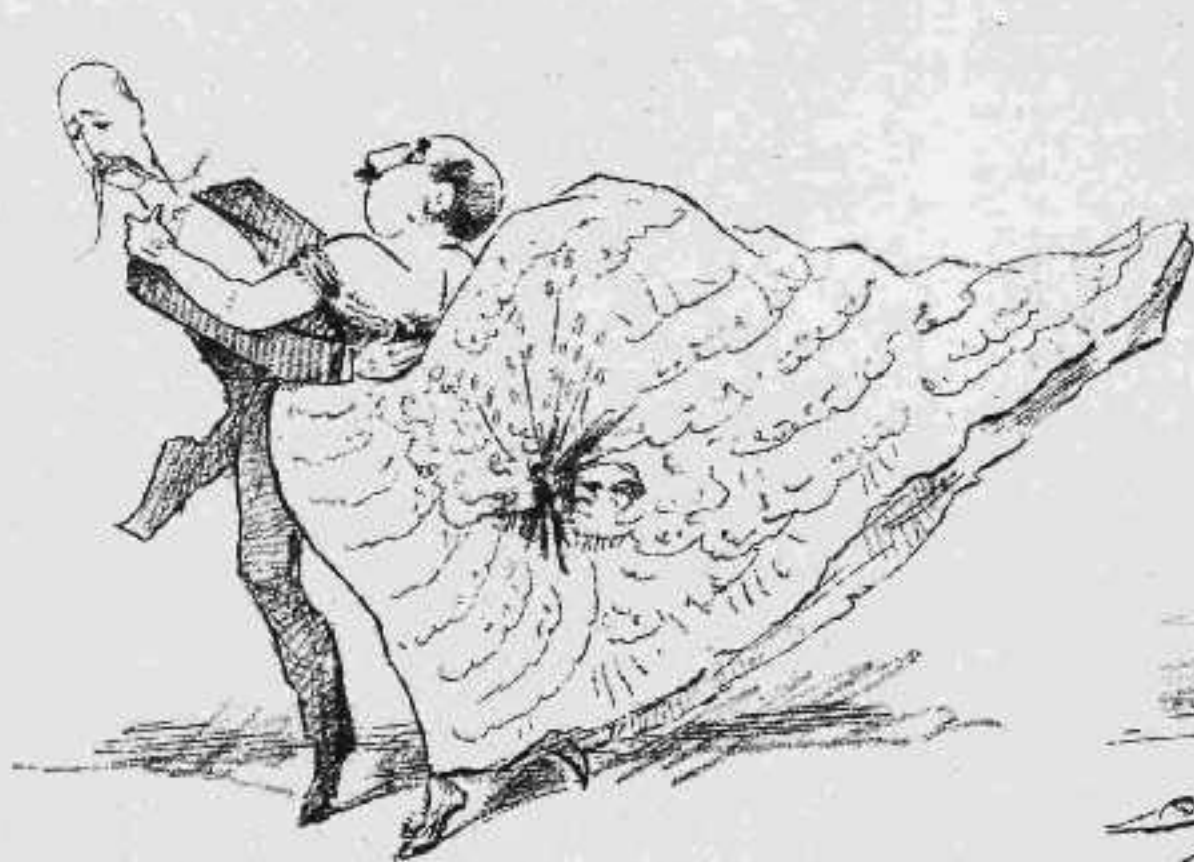
Ὁ Βασιλεὺς εἶνε περίπου πεντηκοντούτης. Ζῇ δὲ βίον ἀσκητικόν, μὴ νυμφευθεὶς ἐκ νέου, ἀφ' οὗ ἀπέθκνεν ἡ πρώτη αὐτοῦ σύζυγος, ἣν εἶχε λάβῃ ὅτε ἦτο ἀκόμη ἀντάρτης. Καταδικωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου εἶχε ποτὲ ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἀνεξάρτητον γείτονα φυλὴν τῶν Ταντάλ, μωαμεθανῶν Ἀβυσσινῶν, οἵτινες ἐπρότειναν αὐτῷ ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὸν παραδώσουν, νὰ γείνη συγγενὴς των, νυμφευόμενος γυναῖκα ἐκ τῆς φυλῆς των. Ὁ Ἰωάννης ἐπρόβλεπε τὴν διαφορὰν τοῦ θρησκευματος, ἀλλ' ἐκεῖνοί συνήνασαν νὰ βαπτίσῃ τὴν γυναῖκα ἣν θὰ ἐξέλεγεν. Οὕτω δ' ἐνυμφεύθη, βαπτίσας αὐτὴν, χήραν τινὰ, ἧς ἤρξατο.



Η ΜΑΣΣΑΒΑ



ΤΟ ΕΝ ΑΞΟΥΝ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ



Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ



— Για πές αλεύρι ;
— 'Ο Ρας 'Αλούλας σέ γυρεύει.

Ο ΡΑΣ ΑΛΟΥΛΑΣ

Ἄλλ' ὁ θάνατος αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸν ἐλύπησε τοσοῦτον, ὥστε σχεδὸν προέβη καὶ μέχρι παρρησίας, ὅτε οἱ εὐγενεῖς κατὰ τὴν ἀνγκήρουζίν του ὡς βραδύως ἠθέλησαν νὰ τὸν πειθαναγκάσωσι νὰ νυμφευθῇ πάλιν, διακηρύξας ὅτι δὲν ἔζη ἢ χάριν τοῦ τέκνου του καὶ ἡννέει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς του νεκρῆς.

Εἶνε ἀνὴρ συμπαθὴς, σοφὸς, ἐπαικὴς. Λατρεύει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι κατὰγεται ἐκ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Διακρίνεται δὲ καὶ ὡς λαμπρὸς ἱππεύς.

Εἰς τὸ προσεχὲς βιογραφίαν τοῦ Διαδόχου καὶ περιγραφὴν τῆς Μασσαδῆς καὶ τοῦ ἐν Ἀθῶν ἀνακτόρου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

(31 Ἰανουαρίου)

Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριοζηλεμένη, ἡμέραις, μῆνες ἑνδεκα ἢ νεότερ' σὲ προσμένει.
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ, τὰ γλέντια τὰ περισσια, με τοὺς χοροὺς, ταῖς μουσικαῖς, τὰ γέλια, τὰ μεθύσια, τὰ κρυφοκουβεντισμάτα, ταῖς ἀγκαλιαῖς. τὸ νάζι ποὺ τὰ κυττὰ κάθε καρδιά καὶ κρυφαναστενάζει...
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριοζηλεμένη με τὸ χορὸ τοῦ Παρνασσού ποὺ ὅλους ξετρελλάνει.

*

Μέσ' σὲ σαλόνια ὁλόφωτα ποὺ γέλιους δὺο μαζεῖουν ἢ ὠμορφιά κ' ἢ λεβεντιά ἀγκαλιάσταλς χορεύουν με τοῦ Λεκάκ τῇ μουσικῇ τὴν ἐρωτοπλασμένη καὶ ὁ καθεὶς ὡς τὸ πρῶτ' ἐκρυπνισμένος μένει.
Καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμνα κ' ἀγαλματένια στῆθια, σὰν σὲ παλάτια μαγικά ποὺ ζοῦν ἔσ' παραμύθια, καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμναις καὶ μαριμαρέναις πλάταις καὶ βλέπεις τόσαις γαλαναῖς καὶ τόσαις μαυρομμάταις ποὺ λὲς πῶς εἰς ἀπὸ χασίς σὰν τοῦρκας μεθυσμένοι καὶ ὄνειρε εσσι, χωρὶς νὰ ἦσαι κοιμισμένος.

— Ἐδῶ νεράϊδα λιγερὴ ἔσ' κατάσπρα ἄντυμένη με χέρια ὀλοστρόγγυλα καμαρωτῇ προβαίνει, δὲν εἶνε οὔτε γαλανὴ μὲ οὔτε μαυρομμάτα καὶ τὴν στολίζουν παιὸ πολὺ ὀλίγων γρόνων νεῖστα, καὶ εἶνε τόσ' ἢ χέρι-της καὶ τόσ' ἢ εὐμορφιά-της ποὺ λὲς ποῖος Πάρις θὰ βρεθῇ νὰ γίνῃ συντροφιά-της;
— Δυὸ ἀδελφούλαις παρεκὶ γελοῦν ἀπ' τῇ χαρά-των, τὰ γέλια ἔχουν ἔσ' χεῖλη-των μὰ ὅχι ἔσ' ὀστόμα-των, ἢ μὴ ἔχει τὸν οὐρανὸ ἔσ' μάτια γιὰ σημάδι κ' ἢ ἄλλη ἔχει τὴν κόλασι, τὴν πίσσα, τὸ σκοτάδι, κ' ὁ οὐρανὸς κ' ἢ κόλασι μαλόνουνε ἔσ' κάλλη κ' εἶνε παιὸ εὐμορφῆ κ' ἢ μὴ, παιὸ εὐμορφῆ κ' ἢ ἄλλη.

— Καὶ μὴ ξανθοῦλα καὶ μικρὴ καὶ μικροκαμωμένη με τὰ χρυσὰ-της τὰ μαλλιά μέσ' ἔσ' χορὸ προβαίνει, ποὺ μ' ὅλη τὴν ἀσπράδα-της, νομίζεις, μὰ τὸν Κόντο! πῶς ἀπ' εὐθείας ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πάντο.

— Μὴ μὲ τὸ τριανταφυλλί (δὲν λέγω τ' ὄνομά-της) ἢ χάρι-της μ' ἐμάγεψε κ' ἐστάθηκα σιμά-της, δὲν ἔχει, μοῦπανε, καιρὸ ποὺ ἦλθε ἔσ' Ἀθῆνας, ἂν ἔχῃ τὸ πολὺ-πολὺ ὅκτω ἐνέα μῆνες, μὰ τόση χάρι ζωντανὴ τὸ σῶμά-της στολίζει ποὺ ὅποιος τύχει νὰ τὴν ὀρῇ τὴν βλέπει καὶ σαστίζει.

— Ἄλλη μὲ μαῦρο φόρεμα καὶ μ' ἀνθη ἔσ' κεφάλι ποῦχει περισσισαῖς ὠμορφιάς, ποῦχει περισσισα κάλλη, παχειά, με μάτια ὀλόμυρα π' ἀκοίμητα φωτίζουν ποὺ λὲς οὐκίδες ἐκατὸ τὰ κάλλη-της ζυγίζουν ποὺ ἔχει ἀτέλειωτη εὐμορφιά καὶ κοραλλένια στόμα κ' ὅσῳ τὴν βλέπεις τόσῳ θὲς νὰ τὴν κυττᾷς ἀκόμα.

— Καὶ σύ, μικρὴ μου μάγισσα, με τὰ γλυκά σου χεῖλια ὅπου χορέψαμε μαζὶ τῇ δεύτερῃ καντρίλλια, σὰν τί τραγοῦδι θὲς νὰ πῶ ἔσ' μάτια σου τὰ μαῦρα ποὺ σὰν διαμάντια φέγγουνε κ' ἔχουν φωτιά καὶ λαύρα; αἰῶνα χαμόγελο τὴν ὄψι σου στολίζει καὶ ὅσους καὶ τὰ μάτια σου, τὸ γέλιο τοὺς δροσίζει.

— Μὴ γυφτοπούλα διαλεκτὴ περίφρανη προβαίνει, σκορποῦν τὰ μαῦρα μάτια-της φωτιὰ διαδολεμένη, γλυκογελοῦν τὰ χεῖλη-της μ' ἀτίμητο καμάρι, κ' ὅπου περίσῃ καὶ διαβῇ χόνη εὐμορφιά καὶ χάρι, κ' ἔγινε ἔσ' καρυέτο-της λάθος πολὺ μεγάλο κ' αὐτὴ δὲν χόρεψ' ἕνα δάλς κ' ἐγὼ δὲν χόρεψ' ἄλλο.
— Δυὸ ἀδελφάδαις λιγεραῖς προβάλλουν ἐπὶ τέλους, θαρρεῖς πῶς εἰν' ἀγάλματα κ' ἢ δυὸ τοῦ Πραξιτέλους, ἢ μὴ μὲ ἀνθη, κινητὴ μυριανθισμένη γλάστρα κ' ἢ ἄλλη ἔχει φόρεμα τὸν οὐρανὸ με τᾶστρα.
Ἄσσοι τῆς βλέπουν σταματοῦν νὰ τῆς κυττάζουν πάλι γιὰτ' ἔχει χάρι κ' ἢ μικρὴ καθὼς καὶ ἢ μεγάλη.
— Καὶ σύ, ψηλόλογη ξανθὴ, ὅπου κρατεῖς καμάρι, ὅπου γελᾷ ἔσ' στόμα σου κοράλλινον ζευγάρι, ποῦχεις τὸν ἥλιο ἔσ' μαλλιά, τὸν οὐρανὸ ἔσ' μάτια, ποὺ μ' ἕνα σου χαμόγελο κρημνίζονται παλάτια, ἔχεις μονάχα ἕνα κακό: νὰ λησμονῇς, κυρία, γι' αὐτὸ κ' ἐμένα μ' ἀφῆσες μέσ' ἔσ' χορὸ τὰ κρύα.

*

Μέσ' ἔσ' μεθύσι τοῦ χοροῦ, μέσ' ἔσ' τοῦ χοροῦ τῇ ζάλη σὲ μὴ γυνὴ τραθήχτικα κ' ἐκύτταξα καὶ πάλι καὶ βλέπ' ὀμπρὸς μου νὰ περνοῦν ἢ λιγεραῖς ζευγάρι με χίλια λῶσα κ' ὠμορφιάς κ' ἀληθινὸ καμάρι, μὴ μὲ μὴ κτένα ἔσ' μαλλιά καὶ κατάσπρα φουστάνι ὅπου τὸν κάθε γνωστὸ μ' ἔσ' νὰ ξετρελλάνῃ, ἄλλη φορεῖ κατάλευκα καὶ φοδισμένη μοιρίζει, ἄλλη φορεῖ τὸ θαλασσὶ ποὺ τόσῳ τῆς ταιριάζει, ἄλλη μ' π' α' κ' ἢ νὰ κόκκινη με τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα ὅπου μιλοῦν τὰ μάτια-της καὶ με κλειστὸ τὸ στόμα καὶ φαίνεται ἔσ' τὴν ὄψι-της γραμμέν' ἢ ἐξυπνίδα καὶ δυὸ χοροὺς ἐχόρεψε μαζὶ μου ἔσ' τὴν ἀράδα.

*

Κι' ὁ Μίκης κατακόκκινος μέσ' ἔσ' χορὸ προβαίνει με τῇ λαμπρᾷ κυρία-του τῇ μυριοτιμημένη ποὺ ἔχει τόση εὐγένεια καὶ καλοσύνη τόση ποὺ ὅποιος δὲν τὴν γινώρισε θὲ νὰ τὸ μετανοιῶσῃ.
— Γιὰ μὴ ξανθοῦλα ἦθελα νὰ πῶ λογάκια χίλια γιὰτὴν ποὺ χόρεψε μαζὶ τὴν πρώτη τὴν καντρίλλια, Γιὰ ὅλαις ἦθελα νὰ πῶ, γιὰ τούτη καὶ γιὰ κείνη, μὰ θύμωσε ἢ Μοῦσα καὶ μοναχὸ μ' ἀφίνει, κ' ἐγὼ πετῶ τὴν πένα μου με κουρασμένο χέρι καὶ μὴ εὐχὴ μονάκριβη τ' ἀχέλι μου προσφέρει:
"Ὅλ' αἱ Σχολαὶ τοῦ Παρνασσού με μίλας νὰ εὐτυχίσουν κ' ὅσαις μαζὶ μου χόρεψαν χρόνια πολλὰ νὰ ζήσουν."

Guerville

ΧΑΛΙΚΕΣ

Διασκεδάζομεν! Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας. Ἡ Βουλὴ δὲν τολμᾷ ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας-της καὶ αὐτοεξελέγχεται βραδύτατα. Τὸ σκῆπτρον κρατοῦσιν ἀδιαφιλονεικῶς αἱ Ἀπόκριαι ὅλοι εὐθυμοῦν καὶ χορεύουν, τῶν ὑπουργῶν διδόντων τὸ παράδειγμα, ὅλοι σκέπτονται νὰ γείνουν μασκαράδες διὰ νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖον. Ἄς κάμνῃ ὅ,τι θέλει ἡ Εὐρώπη ἢ Ἑλλάς διασκεδάζει.

Τὴν εὐθυμον ταύτην κατάστασιν τῆς χώρας μας βλέπουν μετὰ φθόνου οἱ πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλεγε προχθὲς πρὸς ἕνα τῶν ὑπουργῶν μας:

— Σεις αἱ ὅποιοι διασκεδάζετε τόσον, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ διασκεδάσητε... καὶ τὰ σύννεφα τὰ ὅποια συνεσωρεύθησαν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ὀρίζοντα.

*

Συνέχθη ἀρκετὸν ποσὸν χάρις ταῖς ἐνεργείαις τοῦ Κο-